

ΝΕΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

"Όταν κατά πρώτη φορά ἐγνώρισα τὸν κ. Δημακόπουλον, δὲν ἤξευρα πῶς γράφει ποιήματα, ἤξευρα μόνο ὅτι τοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ ἀνάγνωσις ποιημάτων καὶ ὄχι ἄλλο. Ἐγνωρίσθηκα μαζί του καὶ ἡ φίλις μας αὐτὴ ὑπῆρξεν ἀπὸ μέρους μου μία μελέτη τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ὁποίας ἡ ἀποτελέσματα, εἰς τὴν ἐκφυλὸν αὐτὴν ἐποχή, ἦσαν πολὺ παρήγορα. Τὴν ἐμελέτησα μ' ὅλη μου τὴ σκέψιν καὶ μ' ὅλη μου τὴν συνείδησιν, καὶ ἤυρα μίαν ἰσορροπία, σ' ὅλας τοῦ τὰς διανοητικὰς δυνάμεις, μίαν ἁρμονία, μία γαλήνη, μίαν ἀγάπη κοσμοπολιτικὴν.

Τὴν στιγμὴν τῆς μελέτης μου ἔβλεπα κατὰ τι τὸ ἀληθινόν, τὸ σεμνόν, ἔβλεπε τὴν ἰδέαν καὶ τὸ αἶσθημα νὰ διασταυρῶνται, νὰ ἐνώνονται, καὶ μέσα ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἐνόμιζα ὅτι ἀκούα τὴν ἁρμονία μιᾶς θλίψεως, τὴν ἐξιδανικεύειν ἐνὸς πόνου, τὴν πνοὴν μιᾶς βαθεῖας σκέψεως, ποῦ γυρεύει νὰ βρῇ κατὰ ἀνώτερον τῆς ζωῆς, καὶ τέλος τὸ αἶσθημα τὸ ὁποῖον ἔχουν διαπλάσει ὄχι τόσον οἱ δικοὶ του πόνοι, ὅσον οἱ τῶν ἄλλων.

"Όλα αὐτά γὰρ μὲ ἦσαν τόσα ὠραϊότατα ποιήματα, τόσο ζωντανὰ καὶ ἀληθινὰ, ποῦ ἐνόμιζε κανεὶς πῶς ὁ νέος αὐτὸς ἐζήτησε μὲ τὴν πράξιν τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποιήσεως στὴ ζωὴ καὶ ὄχι μὲ τὸ λόγον.

Ἡθέλησα νὰ παραδιάσω τὴν μετριοφροσύνην του καὶ κατῴρθωσα ν' ἀκούσω πῶς γράφει ποιήματα.

Τὰ ποιήματά του ἦσαν ὅμοια μ' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα

ἐφάντασθηκα, μὲ στίχους γεμάτους ἁρμονία, μὲ μορφὴν ποῦ πλησιάζει τὴν τελειότητα, μ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἡ φύσις δίνει καὶ ἡ γνῶσις, ἡ συνείδησις ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ γράμματα τελειοποιεῖ.

Ἄν καὶ εἶνε πολὺ νεαρός, ἡ ἀνάπτυξις τοῦ εἶνε πολὺ πρόωρος, ἡ γνῶσις τοῦ κόσμου, τῆς καρδίας καὶ πρὸ πάντων τῆς γυναικὸς εἶνε πολὺ βαθειά. Εἶνε ἀλύγιστος στὴ γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ὀνειρεύεται καὶ πλάττει μὲ τὴν φαντασίαν του, ἀλλὰ πόσες φορές ἐλύγισε ἐμπρὸς τῆς τῆ ψυχῆ, πόσες φορές τὴν κατηράσθη μὲ τὸ στόμα καὶ τὴν εὐλόγησε μὲ τὸ νοῦ, πόσες φορές τὴν ἀπόφυγε γιὰ νὰ τὴν ζητήσῃ μὲ τὰ ἄσβεστα μάτια τῆς ψυχῆς.

Στὸ πρόσωπό του τὸ τόσο νεαρό, βλέπεις μίαν ἀντίθεσιν, βλέπεις νὰ πλανᾶται ἡ σκέψις τῆς ὠρίμου ἡλικίας, μὲ τὴν ἁρμονία ἐκείνη ποῦ διακρίνει κανεὶς σὲ μίαν νεαρὴ ὡμορφίαν, ἡ ὁποία ἔχει κατάλευκα τὰ μαλλιά.

Τρία μόνο ποιήματα τοῦ Δημακοπούλου παρουσιάζω μ' ὅλη τὴ συγκέντρωσιν τῆς σκέψεώς μου καὶ μ' ὅλη τὴν ἀμετρον ἀγάπην μου στὰ γράμματα τῆς πατρίδος μου. Εἶνε ἀληθινὰ ποιήματα καὶ ὡς τέτοια τὰ παρουσιάζω. Δὲν ἐσυνείθησα νὰ κολακεύω, ἀλλὰ μόνο ξέρω νὰ ἀγαπῶ καὶ νὰ ἐκτιμῶ ὅ,τι ἀξίζει καὶ νὰ ἐνθαρρύνω ἐκείνους ποῦ ἔχουν τὸ δικαίωμα τῆς ἐνθαρρύνσεως.

Στέφ. Μαρτζώκης

ΣΕ ΜΙΑ ΑΜΑΡΤΩΛΗ

Στὴν ἀρχαλιά μου γύρε τὴ θλιμμένη
Στερνὴν φορὰ, δυστυχισμένο πλάσμα.
Μὴ γέρρης τὸ κεφάλι ντροπισμένη,
Κι' ἀκούσ' αὐτὸ τοῦ πόνου μου τὸ ἄσμα.

Μὲ δάκρυα θερμὰ τὴν ἀμαρτία
ποῦ κλείς μὲ τόσο πόνο στὴ ψυχὴ σου,
Σβῆσε μὲ μιᾶς, καὶ μέσ' στὴ δυστυχία
Ζῆσε ἀγνὰ τὴν προσωκαίρην ζωὴ σου.

Κ' ὥσως γιὰ σὲ μιὰ μέρα θ' ἀνατείλῃ
Γεμάτη ἀπὸ χαρὰ, γάρβης μ' ἐπ' ἐπ' ἐπ'
Μ' ἔρα ἄθωρο χαμόγελο στὰ χεῖλη.

Μὰ γὼ ὁ φτωχὸς ποῦ ἄθελα σου τρέβω
Τὰ ἰδιαιτὰ ποῦ κλειῶ μέσ' τὴν καρδιά μου,
Ἄπ' τὴ ντροπὴ τὸ πρόσωπο θὰ κρύβω.

SONETTO

Καθάριον φῶς ὁ ἥλιος μᾶς σκορπίζει.
Κ' ἀστράφτει ὁ οὐρανός, ἡ γῆ, τὸ κῆμα.
Ὁ κάμπος ὀλοπράσινος ἀνθίζει,
Κρίνους θωρεῖ ἀκόμα καὶ στὸ μνημα.

Μέσ' τὸ ποτῆρι τὸ κρασί ἀφρίζει,
Γεμᾶτ' ἀπὸ καρπὸ γέμνει τὸ κλῆμα,
Παντοῦ χαρὰ τὸ μάτι ἀντικρύνει
Κι' ὅλο τραγούδι ἀκούς σὲ κάθε βῆμα.

Ἐρωτικὰ τὸ βλέμμα τῶρο σμίγει,
Χρυσὸς σκορπᾷ ἀχτίδες κ' ὅλο ἀστράφτει
Καὶ χίλιους κόσμους ἡδονῆς ξανοίγει

Καὶ μέσ' τὸ κοιμητῆρι ὁποῖος πᾶει,
Θ' ἀνοῖξῃ μ' ἀπορία τὸ νεκροθάφτη
Ἀμέριμα κι' αὐτὸς νὰ τραγουδᾷ. . .

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Στὸ ἄπειρο χάος προὐ δὲν γροικούσες
Τὴ πλάσιν οὐρανὸν κλειούσας εἰς τὴ φαντασίαν,
Ὡς ποῦ στὸ καθένα ζωὴ ἐφυσούσας
Καὶ γύρω σου ἐφῆγαν γεμᾶτ' εὐμορφία.

Στ' ἀστέρια σκορποῦσας τὴ λάμψιν τὴ πρώτην,
Ρομποῦσας τὰ κρίνα τὴ πρώτην δροσίαν,
Κι' ἀμέτρητοι ἥλιοι στὰ ἀφθαστα σκότη
Σκορποῦσας τοῦ νοῦ σου μὲ ἀχτίδα γλυκεῖαν

Τ' ὀλόδροσο κῆμα ἐλεύθερο τῶρα
Τῆς γῆς ἐφαιούσας τὴν ἐκπλαστὴν ἀχτὴν,
Τὰ δέντρα ἐχαρίζας τὰ πρῶτὰ τους δῶρα
Καὶ καὶ γύρω ἐπέτα δειλὰ τὸ πονεῖ.

Στὸ πέλαος, στὰ δάση, στ' ἀπέραντα ὄρη
Ἐπρόβαιναν χίλιες καινούργιες ζωές,
Τὸ θεῖόν σου μάτι ἀχόρταγ' ἐθόρει
Ἐμπρὸς σου νὰ ῥίχνουν τὰ νέφ' ἀστραπές.

Καὶ ὅταν τὴν ὀσπερὴν ἐτέλειώσας μέρα
Ὁ,τ' εἶχε ὁ ἀπέραντος νοῦς σου σκεφθῇ,
Ἐγύρισες κ' εἶδες ἐτοῦτη τὴ σφαῖρα
Ποῦ ζοῦμε μὲ πόνον ἐμεῖς οἱ θνητοί.

Καὶ κλειῶντας τὰ μάτια σὲ σκέψιν μεγάλην
Ἐρα ὄραμα εἶδες θλιμμένο φρικτό,
Καὶ οὐρανὸν ἀπὸ αἰῶνα νὰ ἔβγαίνεις πάλιν,
Ἐξυπνήσας μ' ἔρα πικρὸ στεναγμό.

Δ. Σ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

